

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3110-3113/2567

นาง ว. กับพวกโจทก์ คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 7, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 123, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 124, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 41, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 121, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 123, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 124, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 125, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 125, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 7, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 41

ย่อ / หลักกฎหมาย

กรณีนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างโดยนายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยหรือค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าหรือเงินอย่างหนึ่งอย่างใดตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อให้มีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวแก่ลูกจ้าง ซึ่งหากพนักงานตรวจแรงงานสอบสวนข้อเท็จจริงและปรากฏว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่นายจ้างมีหน้าที่จ่ายดังกล่าว ให้พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวแก่ลูกจ้างตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123 และมาตรา 124 ส่วนกรณีนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างโดยฝ่าฝืน พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121 และมาตรา 123 อันเป็นการกระทำความไม่เป็นธรรม ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้องกล่าวหานายจ้างต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ตามมาตรา 124 คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดและออกคำสั่ง ในกรณีที่คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ชี้ขาดว่าเป็นการกระทำความไม่เป็นธรรม คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจสั่งให้นายจ้างรับลูกจ้างกลับเข้าทำงานหรือให้จ่ายค่าเสียหาย หรือให้นายจ้างผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดได้ตามที่เห็นสมควรตาม พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 125 และมาตรา 41 (4) เห็นได้ว่า พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และ พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 กำหนดการเยียวยาแก่ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างไว้แตกต่างกันและเป็นกฎหมายคนละฉบับ ลูกจ้างจึงมีสิทธินำเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกันไปยื่นคำร้องทั้งต่อพนักงานตรวจแรงงานหรือต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ได้ ถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้สิทธิซ้ำซ้อนกัน พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 7 บัญญัติว่า "การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิหรือประโยชน์ที่ลูกจ้างพึงได้ตามกฎหมายอื่น" ประกอบกับ พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 41 (4) บัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีคำสั่งให้นายจ้างกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดใน 3 ประการ คือ สั่งให้รับลูกจ้างกลับเข้าทำงานก็ได้ หรือสั่งให้จ่ายค่าเสียหายก็ได้ หรือสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งที่เห็นสมควรก็ได้ หรือคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์อาจจะสั่งพร้อมกันหลายประการก็ได้ ดังนี้ แม้โจทก์ทั้งสี่ได้รับค่าชดเชยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อมีการเลิกจ้าง อันถือได้ว่าโจทก์ทั้งสี่ไม่ประสงค์จะทำงานกับจำเลยที่ 2 อีกต่อไป และไม่ถือเอาประโยชน์ในส่วนของการขอให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานก็ตาม แต่โจทก์ทั้งสี่ก็ยังมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องจากการกระทำความไม่เป็นธรรมของจำเลยที่ 2 ตาม พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นคนละส่วนกัน และ

คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจตามมาตรา 41 (4) สั่งให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายดังกล่าว แก่โจทก์ทั้งสี่ได้ ในการยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 นั้น นอกจากโจทก์ทั้งสี่ขอให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 มีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานแล้ว โจทก์ทั้งสี่ยังขอให้มีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสี่ โดยโจทก์ทั้งสี่ยังคงฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 ที่ให้ยกคำร้อง และขอให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ทั้งสี่เช่นเดิมด้วย แสดงว่าโจทก์ทั้งสี่ยังติดใจเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องจากการกระทำอันไม่เป็นธรรมของจำเลยที่ 2 อยู่ โจทก์ทั้งสี่จึงมีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 ในส่วนของค่าเสียหาย

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสี่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ ที่ 102-106/2562 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2562 กับให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานและจ่ายค่าเสียหายเท่ากับค่าจ้าง อัตราสุดท้ายนับแต่วันเลิกจ้างถึงวันรับกลับเข้าทำงาน จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างการพิจารณาของศาลแรงงานภาค 6 คู่ความแถลงรับข้อเท็จจริงร่วมกัน ศาลแรงงานภาค 6 เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำฟ้อง คำให้การ และคำแถลงรับข้อเท็จจริงของคู่ความเพียงพอแก่การวินิจฉัย จึงให้ตัดสินพิพากษา ศาลแรงงานภาค 6 พิพากษายกฟ้อง โจทก์ทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดี ชำนาญพิเศษแผนกคดีแรงงานพิพากษายกคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 6 ให้ศาลแรงงานภาค 6 ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปว่ามีเหตุเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 หรือไม่ และจำเลยที่ 2 ต้องรับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานและจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ทั้งสี่หรือไม่ เพียงใด แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี จำเลยทั้งสองฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานภาค 6 ฟังข้อเท็จจริงตามที่คู่ความแถลงรับร่วมกันว่า โจทก์ทั้งสี่เคยเป็นลูกจ้างจำเลยที่ 2 โดยเป็นแรงงานสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานกับจำเลยที่ 2 ชั่วคราว ครั้งละไม่เกิน 3 เดือน และได้รับการต่อใบอนุญาตทำงานโดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้แจ้งความต้องการและดำเนินการขอใบอนุญาตทำงานต่อสำนักงานจัดหางานจังหวัดตาก สาขาแม่สอดตลอดมา จนกระทั่งครั้งสุดท้ายจำเลยที่ 2 ไม่ดำเนินการต่อใบอนุญาตทำงานให้แก่โจทก์ทั้งสี่ และเลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2562 ก่อนเลิกจ้างเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2562 โจทก์ทั้งสี่และลูกจ้างอื่นรวมตัวกันลงลายมือชื่อสนับสนุนยื่นข้อเรียกร้องต่อจำเลยที่ 2 เพื่อขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง ในชั้นพนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานสามารถเจรจาตกลงกันได้ตามบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างลงวันที่ 14 มีนาคม 2562 กำหนดเวลาใช้บังคับ 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 14 มีนาคม 2562 ถึงวันที่ 13 มีนาคม 2563 เมื่อโจทก์ทั้งสี่ถูกเลิกจ้างแล้ว โจทก์ทั้งสี่ได้ยื่นคำร้องกล่าวหาจำเลยที่ 2 ต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ทั้งสี่เพราะเหตุลงลายมือชื่อสนับสนุนการยื่นข้อเรียกร้องเพื่อขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างและโจทก์ทั้งสี่ถูกเลิกจ้างในระหว่างที่ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมีผลใช้บังคับ เป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรม ขอให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงาน และจ่ายค่าเสียหายเท่ากับค่าจ้างอัตราสุดท้ายนับแต่วันเลิกจ้างจนถึงวันรับกลับเข้าทำงานตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121 และมาตรา 123 จำเลยที่ 1 มีคำสั่งยกคำร้อง ตามคำสั่งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ ที่ 102-106/2562 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2562 เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2563 โจทก์ทั้งสี่ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน ขอให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชยและค่าจ้างแทน

การบอกกล่าวล่วงหน้า โดยอ้างเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกัน พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้
จำเลยที่ 2 จ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ทั้งสอง ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงาน
สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดตาก ที่ 26/2563 ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2563 โจทก์ทั้งสองได้รับ
ค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยครบถ้วนแล้ว แล้ววินิจฉัยว่า โจทก์ทั้งสองมีสิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ
แรงงานสัมพันธ์และพนักงานตรวจแรงงาน แต่โจทก์ทั้งสองจะถือเอาประโยชน์จากคำสั่ง
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์และพนักงานตรวจแรงงานซึ่งมาจากเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกัน
ทั้งสองทางมิได้ เพราะเป็นการซ้ำซ้อนกัน เมื่อโจทก์ทั้งสองรับค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ยตามคำสั่ง
พนักงานตรวจแรงงานครบถ้วนแล้ว แสดงว่าโจทก์ทั้งสองเลือกที่จะรับค่าชดเชยจากการถูกเลิกจ้าง
แทนการกลับเข้าทำงาน อันเป็นการเลือกถือเอาประโยชน์ตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน
ถือว่าโจทก์ทั้งสองสละสิทธิไม่ถือเอาประโยชน์ตามคำสั่งของจำเลยที่ 1 ซึ่งมาจากเหตุแห่งการ
เลิกจ้างเดียวกัน โจทก์ทั้งสองจึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนและบังคับให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสองกลับ
เข้าทำงาน หรือจ่ายค่าเสียหายนับแต่วันถูกเลิกจ้างจนถึงวันที่รับกลับเข้าทำงานได้อีก ศาลอุทธรณ์
คดีชั้นอุทธรณ์พิเคราะห์วินิจฉัยว่า การที่โจทก์ทั้งสองนำเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกันไปยื่นคำร้องทั้งต่อ
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 และพนักงานตรวจแรงงาน ไม่ใช่การใช้สิทธิซ้ำซ้อน และ
ไม่อาจถือว่าโจทก์ทั้งสองสละสิทธิหรือไม่ถือเอาประโยชน์ตามคำสั่งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์
จำเลยที่ 1 ย้อนสำนวนให้ศาลแรงงานภาค 6 ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปว่ามีเหตุเพิกถอนคำสั่ง
ของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 หรือไม่ และจำเลยที่ 2 ต้องรับโจทก์ทั้งสองกลับ
เข้าทำงานและจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี
มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์ทั้งสองมีสิทธิฟ้องจำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า
กรณีนายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างโดยนายจ้างไม่จ่ายค่าชดเชยหรือค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า
หรือเงินอย่างหนึ่งอย่างใดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้อง
ต่อพนักงานตรวจแรงงานเพื่อให้มีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวแก่ลูกจ้าง ซึ่งหากพนักงานตรวจ
แรงงานสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่นายจ้างมี
หน้าที่จ่ายดังกล่าว ให้พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวแก่ลูกจ้างตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123 และมาตรา 124 ส่วนกรณีนายจ้าง
เลิกจ้างลูกจ้างโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121 และมาตรา 123
อันเป็นการกระทำความไม่เป็นธรรม ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้องกล่าวหานายจ้างต่อคณะกรรมการ
แรงงานสัมพันธ์ตามมาตรา 124 คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด
และออกคำสั่ง ในกรณีที่คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ชี้ขาดว่าเป็นการกระทำความไม่เป็นธรรม
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจสั่งให้นายจ้างรับลูกจ้างกลับเข้าทำงานหรือให้จ่าย
ค่าเสียหาย หรือให้นายจ้างผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งได้ตามที่เห็นสมควร ตาม
พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 125 และมาตรา 41 (4) เห็นได้ว่า
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518
กำหนดการเยียวยาแก่ลูกจ้างที่ถูกเลิกจ้างไว้แตกต่างกันและเป็นกฎหมายคนละฉบับ ลูกจ้างจึงมี
สิทธินำเหตุแห่งการเลิกจ้างเดียวกันไปยื่นคำร้องทั้งต่อพนักงานตรวจแรงงานหรือต่อ
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ได้ ถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้สิทธิซ้ำซ้อนกัน ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกา
อ้างว่า เมื่อพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นนายจ้างจ่ายค่าชดเชยพร้อมดอกเบี้ย
แก่โจทก์ทั้งสองและโจทก์ทั้งสองได้รับเงินดังกล่าวครบถ้วนแล้ว ถือได้ว่าเป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็น

อยู่ในตัวว่าโจทก์ทั้งสี่ไม่ประสงค์ที่จะกลับเข้าทำงานกับจำเลยที่ 2 ต่อไปและโจทก์ทั้งสี่ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานหรือจ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ทั้งสี่นั้น เห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 7 บัญญัติว่า "การเรียกร้องหรือการได้มาซึ่งสิทธิหรือประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่เป็นการตัดสิทธิหรือประโยชน์ที่ลูกจ้างพึงได้ตามกฎหมายอื่น" ประกอบกับพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 41 (4) บัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีคำสั่งให้นายจ้างกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 ประการ คือ สั่งให้รับลูกจ้างกลับเข้าทำงานก็ได้ หรือสั่งให้จ่ายค่าเสียหายก็ได้ หรือสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งที่เหมาะสมสมควรก็ได้ หรือคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์อาจจะสั่งพร้อมกันหลายประการก็ได้ ดังนี้ แม้โจทก์ทั้งสี่ได้รับค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อมีการเลิกจ้าง อันถือได้ว่าโจทก์ทั้งสี่ไม่ประสงค์จะทำงานกับจำเลยที่ 2 อีกต่อไป และไม่ถือเอาประโยชน์ในส่วนของการขอให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานก็ตาม แต่โจทก์ทั้งสี่ก็ยังมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องจากการกระทำอันไม่เป็นธรรมของจำเลยที่ 2 ตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ซึ่งเป็นคนละส่วนกัน และคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์มีอำนาจตามมาตรา 41 (4) สั่งให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสี่ได้ ในการยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 นั้น นอกจากโจทก์ทั้งสี่ขอให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 มีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 รับโจทก์ทั้งสี่กลับเข้าทำงานแล้ว โจทก์ทั้งสี่ยังขอให้มีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสี่โดยโจทก์ทั้งสี่ยังคงฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 ที่ให้ยกคำร้อง และขอให้จำเลยที่ 2 จ่ายค่าเสียหายให้แก่โจทก์ทั้งสี่เช่นเดิมด้วย แสดงว่าโจทก์ทั้งสี่ยังติดใจเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องจากการกระทำอันไม่เป็นธรรมของจำเลยที่ 2 อยู่ โจทก์ทั้งสี่จึงมีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์จำเลยที่ 1 ในส่วนของค่าเสียหายศาลแรงงานภาค 6 ชอบที่จะพิจารณาว่า จำเลยที่ 2 ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121 และมาตรา 123 อันเป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรม หรือไม่ เพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทว่า มีเหตุเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวหรือไม่ และจำเลยที่ 2 ต้องจ่ายค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำอันไม่เป็นธรรมให้แก่โจทก์ทั้งสี่หรือไม่ เพียงใดแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดีต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ศาลแรงงานภาค 6 ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปว่า จำเลยที่ 2 ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 121 และมาตรา 123 อันเป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรมหรือไม่ แล้ววินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทว่า มีเหตุเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ 1 หรือไม่ และจำเลยที่ 2 ต้องจ่ายค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำอันไม่เป็นธรรมแก่โจทก์ทั้งสี่หรือไม่ เพียงใด แล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดีต่อไป นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · จำแลง กุลเจริญ · สมจิตร ทองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3110-3113/2567>